

ἀρεστον ἂν τὸ ὄνομά μου ἐνεπλέκετο καὶ ἐξετίθετο κατ' οἷον δῆποτε τρόπον μὲ αὐτὸ τὸ κακούργημα.»

Ὁ ἐγωισμὸς οὗτος τοῦ Τζέκυλ καίτοι ἐξέπληξε τὸν Οὐττερσον, παρέσχεν ὅμως αὐτῷ μεγάλην ἀνακούφισιν. «Λοιπὸν» εἶπεν ὁ δικηγόρος ἐπὶ τέλους, «δὸς μου τὴν ἐπιστολὴν νὰ τὴν ἰδῶ.»

Ἡ ἐπιστολὴ ἦτο γεγραμμένη μὲ ἀσυνήθη, ἀδεξίαν, πρὸς τὰ ἄνω τείνουσαν γραφὴν, ἔφερε τὴν ὑπογραφήν

«Εδουάρδος Ἀῦδ», καὶ ἔλεγεν ἐν συντομίᾳ ὅτι ὁ εὐγενὴς φίλος καὶ εὐεργέτης τοῦ γράφοντος, ὁ Δρ. Τζέκυλ, τοῦ ὁποίου τὴν μακροθυμίαν, τὴν ἐπιείκειαν καὶ τὴν γενναιοφροσύνην αὐτὸς (ὁ Ἀῦδ) τοσοῦτον ἐπονείδιστως κατεγράσθη, δὲν πρέπει καθόλου νὰ φοβῆται καὶ ν' ἀνησυχῇ, διότι αὐτὸς (ὁ Ἀῦδ) εἶνε ἀσφαλέστατος ἀπὸ πάσης διώξεως καὶ δὲν θ' ἀκουσθῇ πλέον οὔτε θὰ ὀφθῇ ποτέ, ὑπὸ οὐδενός. — (Ἔπεται συνέχεια.)

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΕΤ' ΑΛΛΗΛΩΝ.

Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἑρμάννου Χάιμπεργ.

(Συνέχεια.)

Ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Μερτσέδες ἀνέβλυσαν δάκρυα. Ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπόν της καὶ ἔμεινε σιωπηλὴ, μὴ δυναμένη νὰ ἐλαφρύνῃ τὴν τεδλιμμένην καρδίαν της.

«Εἰς ὅλα αὐτά, μὰς κάνει καὶ τὴν πειστωμένην!» ἐφώναζεν ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλίᾳ μὲ δριμύειαν ἑκφρασίαν.

Ἀ, αὐτὸ δὲ εἶνε πάρα πολὺ, μητέρα! Πάρα πολὺ! Εἶνε ἀνυπόφορο πλὴν!» ἀνεφώνησε τὸ δυστυχὲς κοράσιον καὶ ἐκ τοῦ ἀδῶου στόματός της ἐξῆλθε ταχεῖα ἡ ἀναπνοή. «Ἡ σιωπὴ μου εἶνε πείσμα! ἡ ὁμιλία μου εἶναι ἀνόητος φλυαρία. Ἡ χαρὰ μου εἶνε προπέτεια. Τί νὰ κάμω; πῶς νὰ φερθῶ; Καὶ σήμερον ποία ἦτο ἡ ἀφορμή; Ὁμιλῶσα περὶ τοῦ κόμητος Καϊῦ καὶ ἤρχισα νὰ τὸν ἐπαινῶ· ἠρώτησα τὴν Ἰουλίαν ἂν τὸν γνωρίζει καὶ μοῦ εἶπε ναί. Καὶ ἐπειδὴ ἐφαίνετο τόσο ἀφηρημένη, μοῦ ἐφυγὲν ἀπὸ τὸ στόμα ἓνα ὦ! Ἦτο κακούργημα αὐτό;»

«Ὅχι!» ἐφώναζεν ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλίᾳ μετὰ σφοδρотеρας ἐπιόρηγης, προλαμβάνουσα τὴν μητέρα της ἥτις ἠτοιάζετο νὰ καθήσυχασεν τὴν ἐρίδα δὲν ἦτο κακούργημα, ἀλλ' ἡ συμπεριφορὰ σου αὐτὴ προξίδει ἡ ἀκατανόητον διὰ τὴν ἡλικίαν σου ἐλαφρόνοιαν, ἡ μεγάλην ἑλλειψὶν λεπτότητος καὶ εὐδιακρισίας, ἀφοῦ εἰς τοιαύτας περιστάσεις, εἰς τὰς ὁποίας τώρα εὐρισκόμεθα, δὲν εἴμπορεῖς νὰ κρατήσῃς τὰς πειρακτικὰς ἀστείότητάς σου. Ὅσα ἐπαθὸν αὐτὰς τὰς ἡμέρας εἶναι πολὺ σοβαρὰ καὶ νομίζω ὅτι δικαιούμαι ν' ἀπαιτῶ εὐδιάκριτον μεταχείρισιν ἐκ μέρους σου. Δὲν εἶμαι κακὴ, δὲν εἶμαι κακὴ, δὲν εἶμαι ἄκαρδος, ὅπως μὲ ὀνομάζεις. Ὅτι καλὸν ἔχεις, τὸ ἐκτιμῶ. Δαρβάνῳ δ' ὄφιν ὅτι εἶσαι νέα καὶ δικαιούσαι ν' ἀπαιτῇς ἐπιείκειαν. Ἀλλὰ καὶ πρᾶγμα ἔχει τὸν τόπον του καὶ τὸν καιρὸν του. Αὐτὰς τὰς παρατηρήσεις μου ἔπρεπε νὰ δέχεσαι καὶ νὰ τὰς ἀκολουθῇς ἀντὶ νὰ πεισμωνῇς. Δὲν ἔχω δικη, μητέρα;»

Πάλιν ἠτοιάζετο ἡ κόρη ν' ἀπαντήσῃ, καὶ πάλιν προέλαβε τὸν λόγον ἡ Μερτσέδες. «Ὅσα εἶπεν ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλίᾳ οὐ μόνον δὲν καθήκουσαν, ἀλλὰ τὸναντίον ἐξηρέθισαν αὐτὴν εἰς τὸν ὑπατον βαθμόν. Ἡ κόρη ἠσθάνετο ὅτι ὅλοι οἱ λόγοι τῆς ἀδελφῆς της ἤχουν μόνον πειστικῶς, ἀλλ' οὐδὲν ἄλλο ἦσαν εἰμὴ λόγια. Κάτι τι ὑποκριτικόν, ψευδὲς καὶ πλαστὸν εὐρισκεν εἰς τοὺς λόγους αὐτῆς, καὶ ἐν τῇ ἀγανακτήσει της ἐπρόφερε λέξεις τινάς, αἵτινες ἔκαμαν τὴν Κλεμεντίναν Ἰουλίαν κάτωχρον.

Μὲ ἄλλους λόγους· ἀγαπᾷς τὸν κόμητα Καϊῦ καὶ διὰ τοῦτο δὲν σοῦ ἤρρεσε ὅτι ἐμάντευσα τὸ μυστικόν σου.»

Ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλίᾳ ἐσηκώθη μὲ ὀρμήν, ὡς ἄγριον θηρίον. Ὁρμησε κατὰ τῆς ἀδελφῆς της, καὶ τὸ χαλαίνον βάδιμά της ἐπρόξανε τὴν ἑκφρασίαν τῆς ἀγανακτήσεώς της.

«Μερτσέδες!» ἐφώναξε καὶ συνεσφαιρωσε τὴν χεῖρα.

«Ἡ ἐσὺ ἢ ἐγὼ! ἔξω!»

«Ὅχι!» εἶπεν ἡ γριὰν ἡ κόρη μετ' ἀξιοπρεπείας.

Ἡ αὐτὸν τὸν τρόπον διώχνουν τὰ ζῶα, ὅχι μίαν ἀδελφὴν, ἡ ὁποία πιθανὸν νὰ ἐσφαλε, ἀλλὰ εἴμπορεῖ νὰ ζητήσῃ συγγνώμην. Αὐτὸς δὲν εἶνε τρόπος! Πῶς εἴμπορεῖτε νὰ μαλλώνετε ἔτσι; Ἐσὺ εἶσαι ἡ ἡσυχὴ, ἡ φρόνιμη Κλεμεντίνα Ἰουλίᾳ; Καὶ σὺ εἶσαι ἡ καλόκαρδη Μερτσέδες, ἡ ὁποία κλαίει σταν ἰδῇ ἄνθρωπον νὰ ζητῇ ἐλεημοσύνην; Κλεμεντίνα Ἰουλίᾳ, ἐννοῶ τὴν θέσιν σου! Ἡ καρδία σου ἐπληρώθη, ὁ νοῦς σου ἐσκοτίσθη ἀπὸ αὐτὸ τὸ δυστύχημα, αἱ ἐλπίδες σου ἐχάθησαν. — Ἀλλ' ὅπως δῆποτε, ἡ θλίψις καὶ ἡ δυστυχία δὲν πρέπει νὰ σε παρασύρῃ τόσο, ὥστε διὰ μίαν ἀδῶαν ἀστείότητα νὰ λησμονῇς τὸ ἀδελφικόν σου καθήκον. Καὶ σὺ,

Μερτσέδες, δὲν εἴμπορεῖς νὰ μετριάσῃς τὴν ὀργήν σου, εἰς τοιαύτας μάλιστα περιστάσεις; Σὰς παρακαλῶ, παιδιά μου, συμφιλωθῆτε! Ζήτησε συγγνώμην, Μερτσέδες! Καὶ σὺ, Κλεμεντίνα Ἰουλίᾳ, δώσε της τὸ χεῖρ σου!»

Ἡ Μερτσέδες ἦτο πεσμένη ἐπὶ τοῦ σοφῶ καὶ ἐκλαίεν, ὡς μικρὸν παιδίον. Εἰς ταῦτα προσετέθη καὶ δυνατός, ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ ἐρεθισμοῦ προκληθεὶς βῆξ, ὅστις πάντοτε ἐνέβαλλε τὴν γριὰν κόμησαν εἰς μεγίστην ἀνησυχίαν.

Ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλίᾳ ὅμως ἴστατο ὡς μαρμάρινον ἀγαλμα, ἀπεστραμμένην ἔχουσα τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τῆς ἀδελφῆς της. Ἰσως, ἠσθάνετο μεταμέλειαν, ἀλλ' ἡ δεσποτικὴ ὑπερηφάνειά της ἐκυρίευσεν τὴν καρδίαν της καὶ ἐμπόδιζεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ νὰ δευχθῇ πρόθυμος πρὸς τὴν συνδιαλλαγὴν.

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ἐνεταφιάσθη ὁ νεκρὸς τοῦ κόμητος Φέλιξ. Εἰς ἡμερὸν τινα καὶ ὑπὸ δρυῶν περιβαλλομένην θέσιν ἐν τῷ ἀνδρῶν τοῦ Δρὸννιγχαφ ἐσκάφη ὁ τάφος, καὶ ὑπὸ τὴν λάμψιν τοῦ ἡλίου τῆς ἐπιανᾶτο διὰ μέσου τῶν χλοερῶν κλάδων, ὑπὸ τὸ κελεύθεμα τῶν πτηνῶν ἐβυθίσθη εἰς τῆς αἰωνίαν ἀνάπαυσιν.

Πολυάριθμον ἦτο τὸ πλῆθος τῶν συμπενδόντων ἀνδρῶν οἵτινες ἴσταντο περὶ τὸν τάφον, καὶ φρικτίας παγερὰ κατέλαβε τὴν καρδίαν τοῦ Καϊῦ, ὅτε ἤκουσε τὸν κρότον τῶν ἐπὶ τοῦ πατρὸς του πιπτόντων χωμάτων. Τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ Καϊῦ θὰ ἐθυσίαζε τὰ πάντα, ἂν ἠδύνατο ἀκόμη μίαν φορὰ νὰ ἐνατενίσῃ τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου, εἰς τὸν ὁποῖον ὤφειλε τὴν ὑπαρξίν του καὶ ὅστις τὸν εἶχεν ἀγαπήσῃ μὲ ὅλην τὴν τρυφερότητα, ὅσης ἦτο ἐπιδεκτικὴ ἡ καρδιά του.

Περιδεῶς ἤρχισεν ὁ Καϊῦ νὰ ἐξετάσῃ ἐν ἑαυτῷ ἂν προσέφερεν εἰς τὸν πατέρα του πᾶν ὅτι οὗτος ἐδικαίωτο ν' ἀπαιτήσῃ, καὶ ἐξίτηι παρὰ τῆς καρδίας του τὴν ἀληθῆ ἀπάντησιν. Ναί, τῷ προσέφερε πᾶν ὅτι ὑπῆρχε δι' αὐτὸν ἐν τῇ καρδίᾳ του, οὔτε περισσώτερον οὔτε ὀλιώτερον. Θυσιάσας τὸν πρὸς τὴν Κλεμεντίναν Ἰουλίαν ἔρωτά του, ἔδειξε πᾶσαν τὴν πρὸς τὸν πατέρα ὀφειλομένην ὑποταγὴν καὶ υἱικὴν στοργήν.

Ἀφοῦ ἀπῆλθον πάντες, ὅσοι ἠθέλησαν νὰ προσφέρωσι τὴν τελευταίαν τιμὴν εἰς τὸν πατέρα του, ἐκάθισεν ὁ Καϊῦ εἰς τινα θέσιν πλησίον τοῦ τάφου, καὶ δάκρυα ἀνέβλυσαν ἐκ τῶν ὀρμάτων αὐτοῦ. «Κλεμεντίνα Ἰουλίᾳ!» ἐνθυμήσε βεβυθισμένον ἐν ταῖς προσφάτοις ἀναμνήσεσι, καὶ πάλιν «Κλεμεντίνα Ἰουλίᾳ» ἐπρόφεραν τὰ χεῖλῃ του ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει ἄλλης τινὸς εἰκότος, ἐξ ἀπωτέρου παρελθόντος.

Διακαὲς πόθος κατέλαβε τὴν ψυχὴν του πρὸς τὴν τρυφεράν χεῖρα καὶ τοὺς φραινοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς γυναίκος, ἣν ἀφῆρπασεν ἀπ' αὐτοῦ ὁ θάνατος, καὶ ἀκαταγώνιστος ἐπιθυμία ἀγειροῦσεν αὐτόν, νὰ ἀνακτήσῃ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀπώλεσε διὰ πάντος.

Καὶ πάλιν ἐκ νέου παρεδόθη εἰς τὰς προσφάτους ἀναμνήσεις καὶ ἤρχισε νὰ ἀναθεωρῇ τὰς κρίσεις ἃς εἶχε σχηματίσῃ περὶ τῆς Κλεμεντίνας Ἰουλίᾳς. Τώρα ἤρχισε νὰ σταθμίσῃ ἀκριβέστερον τὰς ἀρετὰς καὶ τὰ ἐλαττώματά της, καὶ εὐρισκεν ὅτι ἡ νέα αὐτὴ ἐπὶ τέλους δὲν ἦτο ἀξιόμημος. Ἄν καὶ ἦτο φθῆς ὑπερήφανος καὶ σοβαρὰ, ἡ ἀνστηρότης αὐτῆς ὅμως δὲν ἦτο ἄνευ ἀγαθότητος καὶ αἱ πράξεις αὐτῆς ἐφαίνοντο ἔχουσαι ὡς ἐλαττήρια οὐχὶ ἰδιοτροπίας ἀλλὰ φρισμένας ἠθικὰς ἀρχάς.

Ἡ διὰ τῆς φθιμῆς ἡλικίας ἐπαυξηθεῖσα συμμετρία τῆς καλλονῆς

αυτῆς, ἡ ἡμερία καὶ ἡ εὐγένεια ἦν ἀπέπνεον οἱ τρόποι τῆς ἐφαίνοντο ἤδη ἐλκυστικώτατα προτερήματα εἰς τὸν Καῖϋ, καὶ τοσοῦτος πόθος κατέλαβεν αὐτὸν αἰφνης πρὸς τὴν Κλεμεντίναν 'Ιουλίαν, καὶ τοσοῦτον εὐτυχὴ ἐφαντάζετο ἑαυτὸν συμβιόντα μετ' αὐτῆς ἐν τῷ ἡρόμῳ τοῦτω κόσμῳ, ὥστε, ἂν αἱ περιστάσεις ἦσαν διάφοροι, ἀμέσως θὰ ἔτρεχε πρὸς αὐτὴν νὰ τῇ ἐκδηλώσῃ τοὺς πόθους τῆς καρδιάς του.

Ἄλλ' ἤδη ἦτο ἡναγκασμένος νὰ περιμένη ἐπὶ μακρόν, πολὺ μακρὸν χρόνον εἰσέτι, μέχρις οὐ δυνηθῇ νὰ ἐκδηλώσῃ τὸν ἔρωτά του πρὸς τὴν Κλεμεντίναν 'Ιουλίαν. Αὐτὴ ἡ σκέψις, κατὰ τὴν παρούσαν ὁρμὴν τοῦ πάθους του, τῷ ἦτο ἀνυπόφορος.

Καὶ ὅμως δὲν ἦσαν μόνον αἱ παρούσαι περιστάσεις αἰτίαις ἐμπόδιζον τὴν ταχεῖαν πραγματοποίησιν τῶν πόθων του. Ὑπῆρχε καὶ ἄλλο τι περιστατικόν, ὅπερ ἡπεῖλει νὰ ματαιώσῃ ὅλας τὰς ἐλπίδας. Ἡ Κλεμεντίνη 'Ιουλία δὲν ἤξευρεν ἀκόμη, ὅτι ὁ Καῖϋ ἦτο ἤδη πρότερον νυμφευμένος, καὶ ἐτι ὀλιγώτερον, ὅτι εἶχε καὶ θυγάτριον. Καὶ πάλιν ἤρχισαν νὰ τὸν καταλαμβάνωσιν οἱ ἀρχαῖοι δισταγμοὶ καὶ αἱ πρότεραι ἀμφιβολίαι, ἂν αὐτὴ ἦτο ἡ κατάλληλος γυνή, εἰς τὴν ὅποιαν ἠδύνατο νὰ ἐμπιστευθῇ τὸ τέκνον του. Τὸ θυγάτριόν του, ἡ Καρμελίτα, ἦτο δυσπρόσιτος εἰς ξένα πρόσωπα, καὶ μόνον εἰς αὐτὸν τὸν πατέρα τῆς ἐδείκνυνεν ὅλην τῆς τὴν παιδικὴν ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν.

Ὅλος ὁ χαρακτήρ, ὅλη ἡ ψυχὴ τοῦ κορασίου τούτου ἦτο συγγενὴς πρὸς τὴν ψυχὴν τοῦ Καῖϋ. Καὶ τώρα ἀκόμη ὁ παιδικὸς ὀφθαλμὸς τῆς εἶχε τι τὸ ἐπιτακτικόν, ἡ θέλησίς τῆς ἐπεβάλλετο πάντοτε εἰς τὰ ἄλλα, τὰ μετ' αὐτῆς συμπαιζόντα κοράσια. Ἐδείκνυνεν ἤδη ὀξὺ ἀντιληπτικόν, καὶ ἡ πρόωρος τάσις πρὸς ἀνεξαρτησίαν ἐμαρτύρει νοημοσύνην καὶ ἐκτακτὸν δύναμιν χαρακτήρος.

Ἐνθ' ἦτο ὅλη τρυφερότης, οἱ μεγάλοι καὶ μέλανες ὀφθαλμοὶ τῆς ἤσπραπτον πολλάκις ἐκφρασίαν τινα ἰδιοτροπίας καὶ πεισματος, ἥτις ἠδύνατο νὰ φοβίσῃ καὶ ἄνδρα, μόνον δὲ ἐν βλέμμα ὑπῆρχε, τὸ ἠδύνατο ὅποιον νὰ μεταβάλῃ ἀμέσως τὴν ὁριεῖαν ταύτην ἐκφρασίαν εἰς γλυκεῖαν καὶ ἀγγελικὴν — τὸ βλέμμα τοῦ πατρὸς τῆς. Ἀπαράλλακτα ὡς ἡ μήτηρ τῆς ἡ μακαρίτης, τὸ κοράσιον περιέβαλλε μετὰ σφοδρότητος καὶ τρυφερότητος τοὺς μικροὺς τοῦ βραχίονας περὶ τὸν τράχηλον τοῦ Καῖϋ καὶ ἐπιέζε τὴν μικρὰν κεφαλὴν τῆς μετὰ τὴν πυκνὴν καὶ μέλαιναν κόμην ἐπὶ τοῦ στήθους του. Τότε δὲ τόνου χαρᾶς καὶ ἀγαλλιᾶσεως ἐξήρχοντο ἐκ τοῦ ἀδάου στόματός τῆς, μαρτυροῦντες ὑπερεκλείσιν αἰσθήματος.

Ὁ Καῖϋ ἐλάμβανε τὸ ἐλαφρόν καὶ ἑλαστικὸν σῶμα εἰς τὰς ἀγκάλας του μετ' ἀνεκφράστου τρυφερότητος· ἀλλὰ τὸ κοράσιον δὲν εὐρισκεν ἡσυχίαν· ἀνέβαιναν ἀμέσως ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους του καὶ ἐγέλα με ἀστράπτοντας ἐκ τῆς χαρᾶς ὀφθαλμοὺς, εἴτα δὲ πάλιν ὀλισθηρῶς κατέβαιναν ὡς σκίουρος τὸ γιγαντῶδες σῶμα τοῦ πατρὸς τῆς.

Ὁσάκις ἐκλινε τὸ ἄνω ἦμισυ τοῦ εὐλόγιστου σώματός τῆς πρὸς τὰ ὀπίω, ἠδύνατο ἄνευ κόπου νὰ ἐγγίσῃ τὸ ἔδαφος μετὰ τὴν μικρὰν καὶ ὠραίαν κεφαλὴν τῆς.

Ποσάκις ὁ Καῖϋ ἐκάθητο παρὰ τὴν μικρὰν κλίνην καὶ παρετήρει τὸ θυγάτριόν του κοιμώμενον! Τὸ κοράσιον τοῦτο δὲν ἐκοιμάτο ὡς οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι, ἀλλὰ κατ' ἄλλον ὅλως παράδοξον τρόπον. Πολλάκις τὸ εὐλόγιστον καὶ τρυφερόν σῶμα τῆς ἔκειτο ἐν τῇ κλίνῃ, πολλάκις ὅμως ἡ κεφαλὴ καὶ οἱ πόδες ἔκειντο πλησίον ἀλλήλων κατ' ἀνεξήγητον ὅλως θέσιν.

Ὁσάκις ἐδοκίμαζε νὰ τὴν ἐξυπνίσῃ, ἐβλεπεν ὅτι καὶ κοιμωμένη ἐπὶ ἡσθάνετο τὴν παρουσίαν αὐτοῦ. Μετὰ κεκλεισμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς ἠγείρετο καὶ περιέβαλλε τὸν τράχηλον τοῦ πατρὸς τῆς μετὰ τοὺς παιδικούς τῆς βραχίονας, εἴτα δὲ πάλιν κατεκλίνετο καὶ ἐκοιμάτο.

Ὁ Καῖϋ ἀναλογιζόμενος ἤδη τὸ θυγάτριόν του κατελαμβάνετο ὑπὸ διαπύρου πόθου, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ πλέον τὸν χωρισμὸν ἀπὸ τοῦ τέκνου του. Ἐπὶ τῇ ζωηρᾷ ταύτῃ ἀναμνήσει τῆς ἀγαπητῆς του Καρμελίτας ἡσθάνθη αἰφνης τοσαύτην ἀδιαφορίαν καὶ

ἀποξένωσιν πρὸς τὴν Κλεμεντίναν 'Ιουλίαν, ὥστε ἀπέκρουεν ἤδη ἐκ τοῦ πνεύματός του πᾶσαν σκέψιν περὶ προσπελάσεως τῆς γυναικὸς ταύτης.

Ἄλλ' αἱ στιγμαῖαι αὗται, καὶ ἐξ ἐμπαδοῦς κινήσεως τῆς ψυχῆς του προκληθεῖσαι διαθέσεις ὑπεχώρησαν αὐδὺς εἰς τὰς προτέρας, ὡς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου εἰς τὰς σκιὰς τῆς ἐσπέρας. Ὑπὸ νέας ἐντυπώσεις, παρουσιάσθη πάλιν ἡ θαμβωτικὴ εἰκὼν τῆς Κλεμεντίνας 'Ιουλίας εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Καῖϋ, καὶ εἰς ὅλας τὰς ὑποθέσεις, ἃς εἶχε νὰ διεξάγῃ κατὰ τὰς ἀκολουθούσας ἡμέρας, εἶχε πάντοτε ἀκουσίως ὑπ' ὄψει τὸ μέλλον του συνδεδεμένον μετὰ τὸ μέλλον τῆς Κλεμεντίνας 'Ιουλίας.

Ἡ οἰκογένεια Σλειβεν κατέλιπε τὴν πόλιν Σ. κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς κηδείας. Ὁ ἀποχαιρετισμὸς ἦτο βραχὺς ἀλλ' ἐγκάρδιος· ὁ Καῖϋ ὑπεσχέθη ὅτι κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν του εἰς Λονδίον θὰ διέλθῃ διὰ τοῦ Ἀμβούργου καὶ θὰ τοὺς ἐπισκεφθῇ.

«Καὶ σκοπεῖτε νὰ ἐγκαταλείψετε τὰ κτήματά σας, καὶ νὰ μὴ ἐπιστρέψετε κατ' ὅλου;» ἠρώτησεν ἡ γηραιὰ κόμισσα Σλειβεν.

Ἡ Μερτσέδες ἐφαίνετο μετὰ συνεταμένης προσοχῆς καὶ περιεργείας περιμένουσα τὴν ἀπάντησιν του, ἐνθ' ἡ Κλεμεντίνη 'Ιουλία προσεποιεῖτο μέτριον μόνον ἐνδιαφέρον περὶ τοῦ ζητήματος τούτου.

Πρὸς ἐκπληξιν πάντων ἀπήντησεν ὁ Καῖϋ: «Ὁ θάνατος τοῦ πατρὸς μου μετ' ἡνάγκασε νὰ λάβω τὴν ἀπόφασιν, ὡς εἰς τὸ ἐξῆς ἀναδέσω ὅλας μου τὰς ἐργασίας εἰς τοὺς συνεταίρους μου· ἐγὼ δὲ θὰ διέρχωμαι τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ ἔτους ἐν Δρόννιγχαφ, ἴσως δὲ καὶ θὰ ἐγκατασταθῶ μονίμως ἐν τῇ πόλει Σ. ὡς ἀφιερῶ μόνον εἰς τὴν διοίκησιν τῶν κτημάτων μου. Εἰς τὴν ἀπόφασιν μου ταύτην συνετέλεσε καὶ ἡ ἐπιθυμία τοῦ νὰ μένω πλησίον τῆς οἰκογενείας σας, ἥτις μοὶ κατέστη τόσον προσφιλὴς» προσέθηκε μετ' εὐγενικὸν ὕψος, ὅπερ ἄλλως τε ἀπέκλινεν ἀπὸ τῆς συνήθους ὁμιλίας του.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἡ Κλεμεντίνη 'Ιουλία ὤψωσε πρὸς αὐτὸν τὸ βλέμμα, ἀλλ' εἰς μάτην ὁ Καῖϋ προσεπάθησε νὰ διακρίνῃ εἰς τὸ βλέμμα τοῦτο οἷαν δέποτε ἐκφρασίαν, μαρτυροῦσαν τὴν ψυχικὴν τῆς διάθεσιν.

Τούναντίον δὲ, εἰς τὸ πρόσωπον τῆς Μερτσέδες ἐπλανήθη θριαμβευτικὸν μειδίημα, — μειδίημα παιδίου, χαίροντος ἐπὶ τῇ ἐπιτυχίᾳ ἀδάου τινὸς σκοποῦ του.

Ὁ Καῖϋ ἐνωρίτερον ἀφ' ὅτι ἐνόμιζε, βραδύτερον ὅμως ἀφ' ὅτι ἐπεθύμει ἡ ἀνυπόμονος καρδιά του, ἔφθασεν εἰς τὴν κατοικίαν τῶν Σλειβεν.

Ὁ θάνατος τοῦ γηραιοῦ κόμητος ὑπῆρξεν ἡ ἀφορμὴ, δι' ἣν ἡ Μερτσέδες δὲν ἐπέστρεψεν ὀπίσω εἰς Χόλσταϊν πρὸς τὴν φίλην τῆς, ἀλλ' ἔμεινεν ἔκτοτε ἐν τῷ πατρικῷ οἴκῳ. Οὕτω ὁ Καῖϋ εἰσελθὼν εὗρεν αὐτὴν ἐνταῦθα· μάλιστα δὲ κατὰ σύμπτωσιν μόνῃ ἡ Μερτσέδες ἐδῆρθε κατ' ἀρχὰς εἰς θέσιν νὰ τὸν ὑποδεχθῇ καὶ νὰ τὸν εἰσαγάγῃ εἰς τὴν αἰθούσαν.

Ἡ νεαρὰ κόρη ἤρχισε νὰ ἐρωτᾷ αὐτὸν περὶ τοῦ κτήματός του, ἐξέφραζε τὸν πόθον τῆς πρὸς τὸν ἐξοχικὸν βίον, τὴν ἀγάπην τῆς πρὸς τὸ θέρος καὶ πρὸς τὰ δάση καὶ τὸν ἐνδουσιασμόν τῆς πρὸς τὸ μαγευτικὸν Δρόννιγχαφ.

Ἄν ἔμενα ἐκεῖ, θὰ ἔτρεχα ἀμέσως κάθε πρωὶ εἰς τὸ πάρκο καὶ θὰ ἐπέστρεφα μόλις τὸ γέφυμα· θὰ ἔτρεχα μέσα εἰς τὸ δάσος, εἰς τὰ λειβάδια, εἰς τὴν μοναξιά, θὰ ἐμάζωνα χόρτα καὶ λουλοῦδια, θὰ ἐκυνηγοῦσα ζῶα, ἡ θὰ ἐστρωνόμουν αὐτὸν ἴσκιον τῶν δένδρων καὶ θὰ ἐβυθίζομουν εἰς ὄνειρα χρυσά. Αὐτὸ εἶνε τὸ ἰδανικόν μου! Ὅταν ἀναπνέω τὰ ἀρώματα τῆς ἐξοχῆς καὶ τῶν ἀγρῶν, ἡ καρδιά μου γίνετα ἄλλη, γίνετα καλῆτερη. Ἡ φύσις εἶνε ἡ καλῆτέρα, ἡ πλέον ἀγαπητὴ μητέρα μου· ἤθελα νὰ ριφθῶ στὰ στήθη τῆς καὶ φωνάζω καὶ νὰ κλαίω ἀπὸ χαρά!»

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ.

1. ΘΙΕΡΣΟΣ, μετὰ βιογραφίας (ἐν σελ. 65).
2. Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΔΟΥΚΑΝΟΥ. Εἰκὼν ὑπὸ José Garnelo (ἐν σελ. 68—69). Ἑρμηνεία ὑπὸ Σπ. Παγανέλη.
3. ΛΕΟΝΤΙΑΣ. Κατὰ τὴν πρωτότυπον ἐλαιογραφίαν τοῦ Ernest Anders (ἐν σελ. 73).